

Edward Dąbrowski

Gostchorze, gm. Krosno Odrz., woj.
zielonogórskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 16, 189-190

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

terenie Wielkopolskiego Parku Etnograficznego.

Obok ciałopalnych grobów kultury wejherowsko-krotoszyńskiej zlokalizowano 45 grobów szkieletowych, w tym 19 kobiecych, 16 męskich, 4 dziecięce, 2 osobników dorosłych i 4 nieokreślonych. Większość /29/ pochówków była zorientowana na zachód. Wyposażenie posiadały 22 groby, w tym 11 kobiecych, 10 męskich, 1 dziecięcy. Najliczniej wystąpiły nożyki, a także kabłączki skroniowe, naczynie gliniane, krzesiwa, połówka srebrnej monety. Cmentarzysko szkieletowe należy do cmentarzysk rzędowych, datowane jest na wiek XI.

Wyposażenie oraz dokumentacja znajdują się w MPP na Lednicy, materiał antropologiczny w Zakładzie Antropologii UAM w Poznaniu.

GOSTCHORZE, gm. Krosno Odrz.
woj. zielonogórskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
Środkowego Nadodrza
w Świdnicy k/Zielonej Góry

Badania prowadził mgr Edward Dąbrowski. Finansował KZA w Zielonej Górze. Trzeci sezon badań. Osada obronna wczesnośredniowieczna /VII-VIII i IX/X-XI w./.

Prace wykopaliskowe ograniczyły się do wyeksplorowania na arze 7 części znacznych rozmiarów obiektu nr 30, zagłębionego w całość, jak i ukończenia eksploracji obiektu nr 19 z aru 4-go. Przebadano także do dna wypełnisko fos na arach 9 i 10-tym.

Ruchomy materiał zabytkowy z obiektu 30-go potwierdza w całej rozciągłości związki chronologiczne i kulturowe z sąsiednim grodziskiem w Połupinie /stanowisko 2/. Wszystkie odkryte w jego wypełnisku fragmenty naczyń glinianych są niezdobione, w licznych przypadkach sposób profilowania ich wylewów znajduje także ścisłe odpowiedniki w materiale ceramicznym z grodziska połupińskiego. Na razie trudno określić funkcję obiektu nr 30, ponieważ zdołano wyeksplorować tylko fragment. Natomiast czas jego użytkowania, w świetle wyników z poprzednich sezonów wykopaliskowych oraz w oparciu o rezultaty uzyskane na grodzisku w Połupinie, przypada najprawdopodobniej nie później niż na 2 połowę VII wieku; zapewne jest on nieco wcześniejszy od sąsiedniego obiektu 29-go z aru 7-go.

Badany fragment obiektu 19-go ujawnił masywnie wykonaną z kamieni polnych palenisko, znacznie zagłębioną w sypki piasek calcowy; kamienie spoczywały na grubym podkładzie gliny i były nią również wiązane. Obiekt ten - to być może resztkę chaty naziemnej. Chronologia jego w oparciu o materiał ceramiczny przypada bądź na przełom IX/X w., bądź na 1 połowę X stulecia.

Potwierdziły się spostrzeżenia co do czasu funkcjonowania fos. Na samym ich spodzie, wśród materiałów

starszych, wystąpiły nieliczne ułamki naczyń całkowicie obtaczanych /wg W.Hensla z fazy D/E/.

Materiały ruchome i dokumentacja znajdują się w Muzeum Archeologicznym Środkowego Nadodrza w Świdnicy k/ Zielonej Góry.

Prace wykopaliskowe będą kontynuowane.

GÓRA, gm. Pobiedziska
woj. poznańskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Poznaniu

Badania prowadził mgr Czesław Strzyżewski. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Poznaniu. Drugi sezon badań. Osada - epoka neolitu i wczesny okres epoki brązu; okres przedrzymski, okres wpływów rzymskich i okres wczesnośredniowieczny. Grodzisko? - okres wczesnośredniowieczny.

W związku ze zgłoszeniem przez Towarzystwo Miłośników Pobiedzisk o niszczeniu znanego już wcześniej stanowiska w Górze, podjęto prace ratownicze. Stanowisko odkryte zostało w 1934 r. jako "grodzisko wkłęsłe, wyżynne", było miejscem podobnych interwencji w 1957 i 1964 r. W 1958 r. przeprowadzono tam stacjonarne badania wykopaliskowe, koncentrujące się na terenie osady.

Stanowisko położone jest około 0,5 km na północ i północny zachód od skraju zabudowań PGR i wsi Góra, w północnej części doliny rzeki Cybiny, między nią a jeziorem Góra. Usytuowane jest na trójkątym w przybliżeniu półwyspie z wyniesieniem 8,7-9,6 m od poziomu wody w 1982r.

W czynnej plaśnicy zlokalizowanej w dolnej i środkowej partii zbocza zachodniego i południowo-zachodniego wyeksplorowano resztki 6 obiektów, w tym 4 palenisk, 1 palenisko-pieca? i jamy-półziemianki?, w których znaleziono ułamki naczyń pochodzących głównie z fazy B i BC okresu wczesnośredniowiecznego.

Dla wyjaśnienia kwestii istnienia grodziska założono dodatkowo 7 wykopów na kulminacji wzgórza i w jego części północnej, gdzie występowały próbne odwierty i wkopy geologiczne poprzedzające założenie kolejnej plaśnicy. Przecięły one kulminację biegnąc na osi W-E z odchyleniem na NE-SW. W trzech wykopach uchwyciono fragmenty płaszczki kamiennego wału w części wschodniej i zachodniej wzgórza, a w czwartym wykopie odkryto fragment spalonej konstrukcji drewnianej. W warstwach kulturowych tej części stanowiska znaleziono nóż żelazny, fragmenty naczyń głównie z fazy AB, B, BC okresu wczesnośredniowiecznego, a sporadycznie - kultury łużyckiej, z okresu wpływów rzymskich i fazy E